

۱۰ فرهنگ ادبیات وهنر

عطف

شوخی در کافه

فرهاد عابدینی درحالی‌که معتقد است برگزاری نشست‌های ادبی در کافه‌ها شوخی است، از علت جدی نبودن برگزاری این جلسات در چنین فضاهایی می‌گوید.

این شاعر در گفت‌وگو با ایسنا، درباره برگزاری نشست‌های انجمن‌های ادبی در کافه‌ها بیان کرد: من اصلا برگزاری جلسه ادبی در این فضاها را دوست ندارم. حتی به‌رغم این‌که از ابتدای برگزاری انجمن خودمان مینا را بر این گذاشتیم که در چنین فضاهایی نشست نگذاریم اما دو جلسه از نشست انجمن‌مان را چون جایی نداشتیم، مجبور شدیم درستوران برگزار کنیم که جلسه دوم من دیگر نتوانستم آن فضا را تحمل کنم. این فضاها را دوست ندارم چون اصلا جدی نیست.

او ادامه داد: در نشست‌های انجمن‌های ادبی که در فضایی مثل کافه‌ها برگزار می‌شود، این‌طور است که یک طرف عده‌ای نشست‌ه‌اند و شعر نقد می‌کنند و در طرف دیگر صدای «تق تق» ریختن چای و هم‌زدن‌ش می‌آید و به عقیده من این اصلا شوخی است. البته قدیم‌ها مثلاً نصرت رحمانی می‌رفت و در قهوه‌خانه شعر می‌خواند، اما تنها می‌رفت و ردپایی از خودش می‌گذاشت و می‌آمد. اما برگزاری جلسه ادبی در کافه‌ها جدی نیست و فکر هم نمی‌کنم وقتی جدی نیست بازدهی مفیدی داشته باشد.

رنگ وبوم

پرتره‌های گوکن تماشایی شدند

گالری ملی لندن برای نخستین بار در جهان نمایشگاهی را به پرتره‌ها و خوندگاه‌های پل گوکن اختصاص داده است. این خبر را ایسنا به نقل از آرت دیلی، منتشر کرده و نوشته است: این نمایشگاه آثاری را که این هنرمند در زمان حضورش در «برایتین» یکی از استان‌های فرانسه در فاصله سال‌های ۱۸۸۰ تا ۱۹۲۰ خلق کرده است، را به نمایش می‌گذارد.

برخی از معروف‌ترین خوندنگاره‌های این هنرمند در این نمایشگاه نشان می‌دهند که چطور گوکن برای خلق پرتره‌هایش از شخصیت‌پردازی استفاده می‌کرده است. نحوه استفاده از رنگ‌های غلیظ و اشتیاقش به استفاده از موضوعات غیرغربی بر آثار بسیاری از هنرمندان بزرگ اواخر قرن نوزدهم تا بیستم میلادی همچون آئری ماتیس و پابلو پیکاسو تأثیرگذار بوده است.

این نمایشگاه که در گالری ملی لندن برگزار می‌شود، بیش از ۵۰ اثر از پرتره‌های گوکن را شامل می‌شود که بسیاری از آنها به ندرت به نمایش گذاشته شده‌اند. آثار حاضر در این نمایشگاه از موزه‌های مختلفی چون «موزه ملی هنر غربی»، «گالری ملی هنر» و... جمع‌آوری شده‌اند.

پای دیوار کودکی در پردیس تهران

نمایش عروسکی «پای دیوار کودکی» در پردیس تئاتر تهران به صحنه می‌رود. مهر این خبر را منتشر کرد و نوشت: این نمایش را فهیمه میرزا حسینی کارگردانی می‌کند که سال‌هاست در همین زمینه مشغول به کار است. این نمایش ویژه کودکان پنج تا ده سال است و تا ۹ آبان هر روز ساعت ۱۷ و ۳۰ دقیقه همچنین در نوبت صبح ویژه مدارس در تماشاخانه استادمحمد پردیس تئاتر تهران روی صحنه خواهد رفت.

نویسنده کرد عراقی و برنده جایزه صلح نوبل، تجاوز ترکیه به سوریه را محکوم کرد

زنانی که هنوز می‌میرند

جنگ‌ها به پایان می‌رسند، ویرانی‌ها دوباره آباد می‌شوند و جهان و انسان به فرداها می‌رسد، اما آنچه می‌ماند صداست؛ صدای آدم‌هایی که دردها را فریاد زده‌اند، اندوه را به تصویر کشیده‌اند، ظلم را به تماشای گذاشته‌اند و از کتاب و کلمه و تصویر و رنگ و روایت بهره گرفته‌اند برای ثبت تاریخ.

و حالا دختر جوانی از طایفه کرده‌ای ایزدی که تجربه‌ای هولناک از گرفتاری در دام داعش را پشت سر گذاشته، بار دیگر فریاد می‌زند و از همه مردم جهان می‌خواهد در مقابل ظلمی که به مردمش روا می‌شود، سکوت نکنند. نادیا مراد، این بار در اینستاگرامش پیامی منتشر و حمله ترکیه به شمال شرقی سوریه را محکوم کرده است.

سال پیش همین روزها بود که نادیا مراد به عنوان برگزیده جایزه صلح نوبل نگاه‌ها را به خودمیان‌ه معطوف کرد و انتشار کتابش با نام «آخرین دختر» نوری تاباند به تاریکی‌های جهان داعش و جنایاتش. نویسنده جوان طی سه چهار سال اخیر خاطراتی هولناک و دردآلود از روزهای اسارت در پنجه‌های داعشی‌ها نوشت و منتشر کرد. به سازمان ملل رفت و درباره جنایت‌هایی که در حق غیرنظامیان به خصوص زنان و کودکان صورت می‌گیرد، سخن گفت و هنوز زمان زیادی نگذشته که دوباره آتش به طایفه‌اش افتاده و دره‌هایش تازه شده است.

آذر مهاجر

ادبیات و هنر

تجاوز ترکیه به شرق سوریه دردناک‌تر می‌شود

وقتی که کتاب خاطرات نادیا مراد را خوانده باشیم و جزئیات آنچه داعش و حامیانش در منطقه کرده‌اند را با همه وجود حس کرده‌باشیم

تازه‌ترین پیام نادیا مراد چیست؟

در چند سال گذشته نادیا مراد، سرگرم رسیدگی به مردمش بوده که در مبارزه با داعش آسیب‌های جدی دیده‌اند از همدلی و همدردی با زنان و کودکان گرفته تا اقدام به جلب مشارکت برای ساخت بیمارستان و فراهم آوردن امکانات دیگر. نویسنده جوان چند روز پیش در اینستاگرامش بیانیهای صادر کرده و نوشته است: من حمله اخیر ترکیه به شمال شرقی سوریه را محکوم می‌کنم. این عمل به تجدید حیات داعش و سایر گروه‌های رادیکال منجر خواهد شود، بی‌ثباتی بیشتر منطقه را به دنبال خواهد داشت و اقلیت‌های مذهبی در سوریه و عراق بار دیگر مورد تهدید گروه‌های رادیکال قرار خواهند گرفت. هزاران کرد جان خود را در نبرد با داعش از دست دادند و به دفاع از خود در برابر داعش در ادامه می‌دهند. رها کردن کردها هم شرم‌آور

است و هم خطرناک. زندگی غیرنظامیان از بین رفته و با

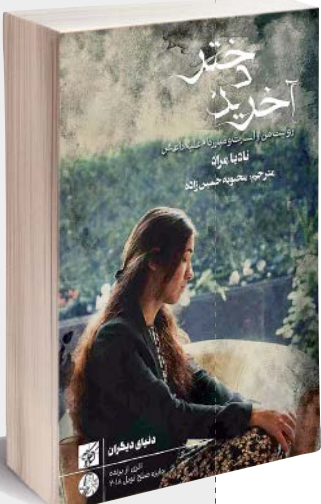
گسترش جنگ، زنان و کودکان بیشترین رنج را متحمل می‌شوند. این امر به آوارگی و رنج بیشتر افراد بی‌گناه در منطقه می‌انجامد.

اگر خط مقدم مقابله با داعش از بین برود، زندانیان داعش که مرتکب نسل‌کشی شده و زنان و کودکان را به بردگی گرفته‌اند، با تبعات قانونی جنایتشان مواجه نمی‌شوند. جامعه جهانی مسؤولیت اخلاقی برای ثبات در منطقه دارد. تصمیم ترامپ مبنی بر حمایت حتمی از ترکیه عواقب جدی برای زندگی غیرنظامیان در منطقه خواهد داشت. هنوز فرصت برای رسیدن به یک راه‌حل سیاسی صلح‌آمیز و اطمینان از امنیت همه افراد در منطقه وجود دارد. ما اصرار داریم همه از افرادی که قبلاً خانه‌های خود در شمال شرقی سوریه را رها کرده و رنجسته‌اند، پشتیبانی کنند.

حرف‌های هولناک آخرین دختر

فرقی نمی‌کند چطور جنگی باشد و در کجای دنیا؛ آنچه بر سر زنان و دختران در جنگ‌ها و آشوب‌ها و ناآرامی‌ها می‌آید، هولناک است و آنچه نادیا مراد از تاریکی‌های زندگی پیکارجویان داعشی در کتاب «آخرین دختر» روایت کرده، هولناک‌تر و دردناک‌تر از هر آنچه احتمالا تا امروز درباره جنایات جنگی شنیده یا خوانده‌اید؛ به قدری هولناک که شاید تصوورش برای هر کسی مقذور نباشد:

نامشان داعش بود، آمده بودند ما را به جهنم ببرند و خودشان سر راه به بهشت بروند! دعوت‌نامه‌شان در دست چپشان بود و با انگشت شهادتین دست راست، آسمان را نشان می‌دادند! خدا شاهد بود، ما قنقک نداشتیم، سرود «خواهیه وه‌ته‌ن» می‌خواندیم! خدا شاهد بود ما گل‌دان‌ها را آب می‌دادیم، گل‌ها را گل می‌دادیم! خدا شاهد بود آمدند پدرم را به دو قسمت نامساوی تقسیم کردند؛ سرش را برای وطن جا گذاشتند و بدنش را زیر خاک دفن کردند که نفت شود! آنها آمدند، آرزوهای من را کشتند، آنها من را غنیمت صدا می‌زدند آن زمان دیگر نادیا نبودم، آن روز دختری بودم با روحی زخمی که از نفس‌هایم خون می‌چکید، آن روز

به‌زودی بلوای بهزاد عبدی

بهزاد عبدی که به تازگی از ساخت موسیقی چند فیلم فارغ شده و برای ساخت موسیقی فیلم روز بلوا، به کارگردانی بهروز شعبانی آماده می‌شود، با گروه خنیاگران مهر برای حضور در نمایشگاه جهانی موسیقی وُمکس در فلاندا تمرین می‌کند. آهنگساز اپراهای عاشورا، مولانا و حافظ همچنین به هنرگلاین گفته‌که اپرای «رستم و سهراب» را به‌زودی با یکی از مطرح‌ترین ارکسترهای دنیا ضبط می‌کند.

قرار گرفت. او در مصاحبه‌های تلویزیونی و ملاقات‌های

دیپلماتیک بسیاری از جمله در شورای امنیت سازمان ملل شرکت کرد و در سفر به مصر با رئیس‌جمهور این کشور و احمد الطیب، شیخ‌الازهر در دسامبر ۲۰۱۵ ملاقات داشت.

نادیا در شبکه‌های مختلف تلویزیونی از جمله شبکه‌های القاهرة و البغدادیه داستان روده شدنش توسط داعش را توضیح داد. نادیا مراد به کشورهای زیادی سفر کرد و با رؤسای جمهور زیادی دیدار کرد؛ از جمله دونالد ترامپ و جالب این‌که ترامپ هیچ چیز درباره او نمی‌دانست و در حالی که مجاری چگونگی کشته شدن مادر و برادرانش را توضیح می‌داد و داشت از مشکلات مردمش صحبت می‌کرد، ترامپ از او پرسیده بود که چرا جایزه صلح نوبل را به شما دادند؟ نادیا مراد این روزها برای کمک به زنان و کودکان قربانی سوءاستفاده و قاچاق تلاش می‌کند.

می‌خواند تا دوباره زنده شوم!

من در یک زمان، برده ۱۳ مرد بودم و گاهی دست و پایم را می‌بستند و با زنجیر به جایی قلم می‌کردند و مثل حیوان سرم می‌ریختند و آزارم می‌دادند. گاهی تنم را با ته سیگار می‌سوزاندند و هر وقت می‌فهمیدند قصد فرار دارم، سلمان، سرکرده آنها چند نفر از مردانش را می‌فرستاد سراغم.

کمپته صلح نوبل؛ او شجاعتی غیرمعمول را در بازگویی رنج‌هایش نشان داده و از جانب دیگر قربانیان سخن گفته است. نادیا مراد یکی از حدود ۳۰۰۰ دختر ایزدی است که قربانی تجاوز و دیگر بدرفتاری‌های نیروهای داعش شده‌اند. این سوءاستفاده کاملا سیستماتیک و بخشی از یک راهبرد جنگی بوده است. آنها مانند سلاخی در نبرد علیه ایزدی‌ها و دیگر اقلیت‌های مذهبی بودند.

نیویورکر؛ خاطرات هولناک و ویرانگر نادیا مراد از دوران اسارت به دست داعش ... او تجربیاتش را با زبانی صریح و روحی مصمم بازگو می‌کند و همدستی شاهدانی را که در جرم و رنج دیگران شریک شدند به پرسش می‌کشد.

واشنگتن پست؛ نویسنده از جنایاتی که خانواده او را ویران و اجتماع آسیب‌پذیرش را نابود کرد، پرده برمی‌دارد. خاطرات او بسیار شجاعانه و گامی مهم در محاکمه کردن کسانی است که آن جرایم وحشتناک را مرتکب شدند.

بوک لیست؛ کتابی بسیار قدرتمند... سوگنامه‌ای برای از دست‌رفتگان یک اجتماع.

از شاهزاده قجری تا عکس رادیولوژی

و دغدغه دارند دعوت کردم. برخی از آثار این نمایشگاه کاملاً فیکوراتیو هستند و برخی ماهیتی شبیه آبیستره دارند. این تضادها در مجموعه، تفاوت قلم هنرمندان و زوایه نگاه آنها را نشان می‌دهد که موضوع بسیار مهمی است. به طور کلی برخورد‌های مختلفی با فیکور را در این مجموعه آثار شاهد هستیم؛ به عنوان مثال در آثار علیرضا آدم‌پکان فضای انتزاعی می‌بینیم یا در تابلوی لیلا ویسمه فضای گسترده‌ای را می‌بینیم که لکه‌هایی مانند فیکور انسان در آن حضور دارد.

خالق ادامه می‌دهد: هنرمندان حاضر در این نمایشگاه سال‌هاست به این شیوه کار می‌کنند و همه مخاطبان نیز با فضای کاری آنها آشنا هستند و حالا در کنار هم قرار گرفتن این آثار در یک نمایشگاه به مخاطبان این فرصت را می‌دهد که از وضعیت نقاشی فیکوراتیو و زوایای پنهان بیانگری هنرمندان در قالب آثار خود آگاه شوند.

کجا بینیم؟

گفتنی است نمایشگاه سکوت نامحسوس آثاری از علیرضا آدم‌پکان، علیرضا چلیپا، بهنام کامرانی، حسین تمجید، لیلا ویسمه، مسعود کشمیری، مهرداد خاظمی، مرتضی خسروی، اوزن شیروازن، سعید احمدزاده، علی خالق، نزار موسوی‌نیا، احسان نصری، داریوش قهرزاد و حمیده جبار به نمایش درآمده است. این نمایشگاه تا ۲۶ مهر در گالری مژده به نشانی سعادت‌آباد، علامه شمالی، خیابان هجدهم شرقی، پلاک ۲۷ میزبان علاقه‌مندان به هنر است.

هیولای ظریفی بودم که با جهان قطع رابطه کرده بودم، در من انسان مرده بود و لاشه‌ای بودم که حتی مومیایی هزار ساله‌اش ارزش نداشت، آن روز مرگی بودم در روحی!

می‌توانستیم هیاهوی طبقه پایین در حالی که شبه‌نظامیان در حال ثبت‌نام و سازماندهی بودند را بشنویم و وقتی که اولین مرد وارد اتاق شد همه دختران شروع به جعب زدن کردند.

همه دختران جوان و حتی کودک را گروه کرده کردند و من به همراه ۱۵۰ زن دیگر به موصل برده شدیم. از همان لحظه، حتی در طول مسیر هم مورد آزار و اذیت قرارمان دادند.

هرکدامان را چند بار خرید و فروش می‌کردند، بچه‌ها مثل هدیه، دست به دست می‌شدند و ما هم از دست یک گروه متجاوز به دست گروهی دیگر می‌افتادیم.

بعد از آن زنی می‌مرد، زنی حامله می‌شد، زنی خودکشی می‌کرد، زنی خودسوزی... زنی هزار رکعت نماز جبر می‌خواند! بعد از آن زنانی، از رنج حامله شده بودند، زنانی فقط یک تقویم می‌شناختند، روز اول تجاوز، روزهای بعد از آن عذاب!

بعد از آن زنان فقط یک آواز می‌خواندند: «ای مرگ کجایی؟ زندگی مرا کشت!». بعد از آن زنان تابوت بودند و کودکان در شکمشان مردگان هزار ساله! بعد از آن زنان مجسمه‌ای بودند که وسط شهر برای عبرت تاریخ نصب شده بودند!

آن روز هوا گرم بود، خدا شاهد بود، مردی آمد، من را کشت و باز دعا

شاهزاده‌ای قجری افسون‌شده در ماهیت مدال‌ها و نشان‌ها، مادر و فرزندش ایستاده در خراب با نگاهی به رشته‌های رنگی معلق بر درخت‌ها، مردمانی سرگردان در محیط شهری، زنی ایستاده در کنار عکس رادیولوژی و اینها اولین تصاویری است که وقتی این روزها وارد گالری مژده می‌شوید، به چشم می‌آیند. حالا دیگر مدت‌هاست بین نمایشگاه‌هایی که برای تماشا انتخاب می‌کنیم پیدا می‌شوند آثاری که از اتهام خودبستگی و دل‌بستن به هنر محض فرار می‌کنند و سعی دارند نگاه اجتماعی هنرمندان را به نمایش بگذارند. هر چند اینجا و در نمایشگاه «سکوت محسوس» نیز، نگاه جامعه‌محور با خیال و حتی طنز راه به دنیای ذهنی هنرمندان برده است.

ماجرای این قرار است که ۱۵ هنرمند نقاش، آثار خود را در گالری مژده در معرض دید علاقه‌مندان به هنر قرار داده‌اند. شیوه کاری آنها ماهیتی فیکوراتیو دارد. این آثار از پس نگاه هنرمندان باتجربه‌ای خلق شده که جنبه‌های بصری محیط پیرامونی خود را با ماهیتی روانشناختی مقابل مخاطبان قرار داده‌اند. نکته قابل توجه نمایشگاه «سکوت نامحسوس»، شیوه بیانگری این مجموعه آثار است که مخاطب را در تقابل با عنوان نمایشگاه و شیوه بیانگری آثار این هنرمندان قرار می‌دهد. گوناگونی نگاه هنرمندان این نمایشگاه نیز بر جنبه‌های زیباشناختی این مجموعه افزوده تا مخاطب در یک بسترتکلی با زوایای مختلفی از جنبه‌های هنری و شیوه بیانگری آثار روبه‌رو شود.

چطور انتخاب شدند؟

این مجموعه آثار را علی خالق برای گالری مژده گردآوری کرده است. او با انتخاب آثاری از هنرمندان باتجربه و شناخته‌شده، قصد دارد زوایای دید هر هنرمند به محیط پیرامونش را در جهت بازآفرینی معنا و شیوه بیانگری در معرض دید مخاطبان قرار دهد.

علی خالق درباره گردآوری آثار این نمایشگاه می‌گوید: در نمایشگاه سکوت نامحسوس، هنرمندانی را که سال‌ها در زمینه نقاشی فیکوراتیو فعالیت